

ת"פ (מרכז) 7136-10-23 - מדינת ישראל נ' נסים דעים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 7136-10-23 מדינת ישראל נ'
דעים(עציר)

בפני כבוד השופטת הבכירה, מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נסים דעים (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בביצוע עבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית - עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**"), הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה, שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), שימוש ברכב ללא רשות - עבירה לפי סעיף 413ג רישא לחוק, נהיגה בלי רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10א(א) עם סעיפים 62(1) ו-36ב(א) לפקודה, נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

2. על פי עובדות כתב האישום שאומצו בהכרעת הדין, הנאשם תושב הגדה המערבית, לא הוציא רישיון נהיגה בישראל ואינו מורשה לנהיגה על כלי רכב, לרבות מכונה ניידת. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם בתפקיד של עובד כללי בחברת "טופ קאר" ובמסגרת תפקידו, לא הורשה הנאשם לנהוג בכלי רכב כלל. "טופ קאר" הועסקה כקבלן משנה של חברת "דניה סיבוס" וביצעה עבודות עפר בפרויקט חניון שפיים.

בתאריך 15.8.2023, עובר לשעה 21:39, נהג הנאשם ברחבי אתר העבודה בטרקטור וזאת מבלי שהיה לו רישיון או היתר לעשות כן ובד בבד, נהג זיו מסולטי ז"ל (להלן: "זיו ז"ל") ברכבו בנתיב הימני בכביש מכיוון צפון לדרום. בשעה 21:39 או בסמוך לכך, החל הנאשם בנסיעה בטרקטור בשביל העפר, והגיע לצומת, הנאשם עצר את נסיעת הטרקטור בקו הצומת, ולאחר מכן החל בנסיעה כדי להשתלב בנתיב הימני בכביש, וזאת למרות שרכבו של זיו היה בתוך תחום שדה הראייה שעמד לרשותו, ולמרות שבמקביל נסע בנתיב השמאלי רכב נוסף לצד רכבו של זיו. לאחר שהשלים הנאשם את הפנייה ימינה לכביש, וחסם עם הטרקטור את נתיב נסיעתו

של זיו, התנגש זיו עם חזית רכבו בחלקו האחורי של הטרקטור וכתוצאה מהתאונה נגרמו לזיו פגיעות רב מערכתיות קשות ומותו נקבע במקום. מיד לאחר התאונה, ועל אף שידע כי פגע בו רכבו של זיו, המשיך הנאשם בנסיעתו עם הטרקטור על הכביש מבלי שעצר ועמד על תוצאות התאונה, או הזעיק עזרה, או שהמתין במקום להגעת כוחות ההצלה.

בסמוך וכדי לשבש את החקירה המשטרתית ולהכשילה, החנה הנאשם את הטרקטור באתר העבודה ועזב את המקום. יום לאחר התאונה, חזר הנאשם לשטחי הגדה המערבית וניתק את מכשיר הטלפון הנייד שלו.

3. **ראיות לעונש-** הוריו של זיו ז"ל, ענת וטירן מסילתי, סיפרו על בנם הבכור, בחור חברותי ואהוב, מוקף בחברים, שחיו נגדעו באבחה אחת על ידי הנאשם. ההורים סיפרו על הערב בו יצא זיו מהבית ועל הדפיקה בדלת ללא כל הכנה עם ההודעה הטרגית שזיו נהרג. עוד סיפרו על היגון הכבד העוטף את בני המשפחה, ועתרו שלא לחמול על הנאשם אותו משפחתו עוד תראה ואף יכולה ותוכל לשוחח עמו, דבר שנלקח מהם. ההורים תיארו את החלומות העסקיים של זיו, על תחילתו של קשר רומנטי בו היה נתון, וכפי שאמו אמרה "הילד שלי התאדה מהעולם". לדבריהם ביתם "התרסק", הם מתקשים לתפקד, בית שהפך לשקט, מבלי שמאזינים למוסיקה, ללא חגיגת החגים, ותארו את מצבה של בתם המתכנסת בעצמה ומסרבת ללכת לטיפול.

מטעם הנאשם הוגשו מסמכים - אישור על כך שרעייתו של הנאשם עברה הפלה בסמוך למעצרו ומסמכים מתוך חומרי החקירה, האחד לגבי פריטים שנמצאו ברכב ודו"ח בוחן התנועה וכן חוות הדעת של הניתחה הפתולוגית.

כן נשמעה עדות אביו של הנאשם, מר עאדל דעיס שביקש רחמים על בנו, סיפר שנכדתו, בתו של הנאשם בוכה ושואלת עליו רבות והאם מתקשה לתפקד.

4. טיעוני ב"כ המאשימה לעונש-

הנאשם החליט על דעתו שהוא רשאי לנהוג על שופל על מנת להביא מזון לחבריו, ארוחה שכלל לא התבקש להביא, כשמעולם לא הוכשר לנהוג עליו וכשהוא יודע שאסור לו לנהוג. הנאשם היה על השופל 15 דקות לפני התאונה, 15 דקות בהן יכול היה לעצור, אך הוא לא ראה פסול במעשיו. כך, לאחר שהוא מסר את האוכל וקיבל אזהרה מחברו שאינו יכול לנהוג על השופל, הוא המשיך בשלו.

כשבוחנים את היכולת של הנאשם להימנע מביצוע המעשים, רואים שעמדו בפניו אינספור תמרורי אזהרה, מילוליים ולא מילוליים. מדובר ברשלנות פושעת, רכב כבד הנכנס לכביש מהיר, כשהנאשם לא רשאי לנהוג בו. פוטנציאל הנזק, מעבר לנזק הכבד שנגרם, עצום.

ההפקרה אף היא ברף חומרה גבוהה. מדובר בהפקרה בכביש מהיר כשלעיתים לא עובר בו איש כפי שאמרה אמו של ז"ל, זיו מת לבד על הכביש. הנאשם עשה הכל על מנת להתחמק מלתת את הדין. תחילה החזיר את השופל למקום ממנו יצא, דבר המלמד שהנאשם היה מודע לכל אורך הדרך על הפסול במעשיו. מעשיו פגעו בערכים מוגנים של קדושת החיים, שלמות הגוף ושמירה על שלום הציבור, כמו גם בסולידריות ואנושיות בסיסית. חומרת הפגיעה באה לידי ביטוי בתוצאות הטרגיות של האירוע, עת קיפח זיו את חייו כשהיה בן 27. הנזק בל יתואר וזה תואר על ידי הוריו.

ב"כ המאשימה עתר לקבוע מתחם ענישה הנע בין 5.5 שנות מאסר ל-9 שנות מאסר ולמקום את הנאשם באמצע המתחם, לגזור מאסר מותנה ופסילה הנעה בין 10 ל-15 שנים, זאת חרף היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי ותעבורתי. אמנם לא ניתן לזקוף לחובתו את ניהול התיק, אך חוסר שיתוף הפעולה שלו עם הרשויות היא אכן נסיבה שניתן לזקוף לחובתו. זאת בשל החזרת השופל למקום ממנו יצא, חזרתו לביתו בשטחים, ניתוק מכשיר הטלפון ללא הסבר, שקריו בחקירה, שקריו ובבית המשפט.

לעניין השיבוש - הנאשם כאמור עשה הכל על מנת לשבש את החקירה והמדינה אף נדרשה לשאת בהוצאות הבאתם של העדים המרכזיים בתיק מהאזור.

ב"כ המאשימה עתר לעשות שימוש בסעיף 40 לחוק העונשין, שכן מדובר בתאונת 'פגע וברח' וזאת לאור עליה בתאונות הדרכים הקטלניות.

5. טיעוני ב"כ הנאשם לעונש-

הנאשם בן 27, נעדר עבר פלילי או תעבורתי, ונותן את הדין לראשונה בחייו.

יש לקבוע מתחם ענישה אחד בשל העקרונות הקבועים בפסיקה. מדובר באירוע טרגי שהתרחש תוך מספר שניות, ללא כל תכנון. ביחס למידת האשם של הנאשם וביחס להתרחשות התאונה, גם בשים לב לקביעות בהכרעת הדין ולאמור בכתב האישום, ובשים לב למיקום הפגיעה, החלק האחורי של השופל, ובשים לב לדוחות הבוחן ולפריטים שנמצאו ברכב, אין סימני בלימה וזיו ז"ל נהג במהירות של 168 קמ"ש כך שעמדו לרשותו 193 מ' לשים לב לשופל.

העובדה שהרכב לא בלם מלמדת על עיסוק אחר בזמן הנהיגה. גם הממצאים, הן בנתיחה של זיו ז"ל ובבדיקה הטוקסיקולוגית מצביעים על כך שנהג בשכרות.

נוכח הממצאים וגם המסקנות שמעלה הפתולוג ביחס להשפעה שיש, ובהתאם לדוח הניתוח, הימצאות סם בדמו יכול להביא לתפיסה שגויה של אופן מרחב וזמן, ובהתחבר לדוח הבוחן לאי הימצאותם של סימני בלימה, והשילוב בין השניים מלמד על אשם תורם מצד המנוח. יתרה מכך, בתוך רכב המיני קופר נמצאו סוגי סמים שונים, סכום כסף מזומן של 15,000 ₪, סמים מסוג דוסה, קנאביס וקריסטל כך שמידת האשם להתרחשות התאונה אינה רובצת כפי שנקבע בהכרעת הדין, רק על הנאשם, אלא יש אשם תורם משמעותי וניתן היה לו היה נוסע במהירות המותרת, ללא סמים בדמו, לנסות ולהימנע מהתאונה עצמה. לפיכך, מידת הרשלנות היא ברף נמוך.

האשם התורם הוא חלק מנסיבות ביצוע העבירה.

הנאשם בן 27, עצור כשנתיים, תושב שטחים, נכנס בעבר לישראל באישור, ועבד תקופה ארוכה. תקופת מעצרו קשה במיוחד, בני המשפחה לא יכולים להיכנס על אף שיש להם אישורים וזאת מאז מלחמת חרבות ברזל, והדבר משליך על הקושי שבשהות במעצר. גם ביקורי זום לא מאושרים לתושבי שטחים, ואת בתו ומשפחתו לא ראה קרוב לשנתיים.

הנאשם גדל במשפחה מורכבת, סיים בית ספר חברון, בגיל צעיר נכנס ופרנס את המשפחה ועבד כרצף בתחום הבניה והתשתיות. בשל המעצר הארוך רעייתו של הנאשם, יחד עם בתו, עזבו את הבית. המצב המשפחתי מורכב וסבוך ויצר נתק של ממש. רעייתו עברה הפלה סמוך למעצרו.

מתחם הפסילה נע בין 3 ל-8 שנים.

בשים לב למידת הרשלנות הנמוכה הנובעת מתחם העונש לו עותרת ההגנה לכלל העבירות בתיק נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר, מיקומו בתוך המתחם צריך להיות 36 חודשים. ביחס לפיצוי, ככל שבית משפט יסבור שיש צורך בהטלת פיצוי, יכולתו לעמוד בפיצוי מאוד נמוכה ויש לפסוק פיצוי מתון.

6. הנאשם בדברו האחרון-

הנאשם סיפר שהוא בן 27, יש לו ילדה, ואשתו שהייתה בהיריון בחודש שלישי כשנעצר עברה הפלה. הוא משוחח עם בתו בטלפון והיא מבקשת אותו לאחר שנתיים שלא התראו. הנאשם עתר לשחררו על מנת שיוכל לשוב לחיק משפחתו.

דיון והכרעה-

7. בע"פ 1920/14 מדינת ישראל נ' נח אבירם נפסק כי:

"בית משפט זה עמד לא פעם על הצורך להחמיר בענישה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים בכלל ובאלה הקטלניות בפרט (ראו, למשל, ע"פ 6358/10 קבהא נ' מדינת ישראל (24.3.2011), בפסקאות 20-17; ע"פ 6064/05 שרעבי נ' מדינת ישראל (1.9.2005), בפסקה 4). נקיטת יד קשה נגד עברייני תנועה שגרמו בנהיגתם הרשלנית למותם של אחרים יש להם מקום גם באותם המקרים אשר בהם מדובר בנאשמים נורמטיביים שהעולם העברייני זר להם ואשר מטבע הדברים יתקשו להתמודד עם מאסר מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה כבר נפסק כי "אין מקום לענישה סלחנית מדי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה מרמת הענישה הראויה" (ראו, ע"פ 5787/04 שחאדה נ' מדינת ישראל (8.9.2004)). הטעם לכך הוא שאל מול הקושי אותו חווה הנאשם שגרם לתאונת הדרכים הקטלנית, ניצבים נפגעי הקטל בדרכים שחייהם נגדעו וכן בני משפחתם שחייהם השתנו ולא ישובו עוד לעולם להיות כשהיו. המימדים המדאיגים של הקטל בדרכים, מחייבים על כן הטלת ענישה מרתיעה גם כאשר הנהג הפוגע ניהל אורח חיים נורמטיבי טרם קרות התאונה (ראו, ע"פ 3359/04 גאנא נ' מדינת ישראל (13.9.2004), בפסקה 6; ע"פ 783/07 עתאבה נ' מדינת ישראל (23.9.2007), בפסקה ט')."

ובאשר לעבירת ההפקרה נקבע על ידי בית המשפט העליון בע"פ 5729/09 אלישע לוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.03.10):

"הפקרת אדם לאחר תאונה יש בה מימד חמור במיוחד. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשה קשה. זהו זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה. 'הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועד לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמנה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט. היא מרחיבה את החובה החוקית של אדם להושיט עזרה לאדם אחר המצוי בסכנה' (ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.3.2009). ראו גם דנ"פ 2974/99 אוחנה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.2000); ע"פ 7224/03 חסון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.11.2003)). מי אשר מפר איסור משפטי-מוסרי זה צריך להיענש ביד קשה, וזאת על מנת להביע את הסלידה העמוקה ממעשיו המכוערים. עמד על כך בית משפט זה: 'מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומרת הדין' (רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו (3) 187, 230 (2002))."

עוד נפסק בע"פ 1512/19 עכאשי נ' מדינת ישראל:

"אכן, התכלית העיקרית של עבירת ההפקרה היא להבטיח הושטת עזרה מיידית לנפגע התאונה במטרה להגדיל את הסיכויים להצלת חייו, או למזער את הפגיעה בגופו (ע"פ

7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נג(2) 632, 644 (1999); ע"פ 7936/13 לוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 26 (16.12.2014) (להלן: עניין לוי)). ואולם, תכלית זו אינה עומדת לבדה, ולא פעם עמד בית משפט זה כי לעבירת ההפקרה תכליות משנה נוספות,

שאינן נופלות בחשיבותן. כך, נפסק כי עבירת ההפקרה מכוונת למנוע מנהג הרכב הפוגע מלהתחמק מאחריותו לתאונה, וכן לאפשר לרשויות האכיפה לחקור ולברר כדבעי את נסיבות התאונה שבה נפגע אדם ואת האחריות לגרימתה (ראו, למשל, ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 וההפניות שם (1.3.2012)). בעניין לוי, עמד בית משפט זה על תכלית משנה נוספת, "הדאגה לכבוד המת ולרגשות קרוביו" (שם, פסקה 27).

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות כתוצאה מנהיגה רשלנית, התווה בית המשפט העליון מדיניות לפיה בעבירות אלו יושתו על הנאשמים עונשי מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריה, ופסילה בת שנים, גם כאשר עסקין בנאשמים שהם אנשים נורמטיביים. המחמירה נובעת מהצורך להילחם בנגע תאונות הדרכים.

כך גם נקבע שניתן לסטות ממדיניות הענישה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהן מדובר ברמת רשלנות נמוכה וכאשר מתקיימות נסיבות אישיות יוצאות דופן, המצדיקות, חרף הכלל האמור, שלא לשלוח את הנאשם האינדיבידואלי למאסר מאחורי סורג ובריה. ע"פ 2569/00 **שמעון דהן נ. מ"י**, [פורסם בנבו], ע"פ 1584/02 **גיבי אברמשוביץ נ. מ"י**, [פורסם בנבו], רע"פ 4732/02 **ענת סורפין נ. מ"י**, [פורסם בנבו], רע"פ 4261/04 **יעקב פארין נ. מ"י**, [פורסם בנבו], רע"פ 548/05, **מאירה לוי נ. מ"י**, [פורסם בנבו], ע"פ 1319/09 **משה כהן נ. מ"י** [פורסם בנבו].

8. **הערכים שנפגעו** - קדושת חיי האדם, שמירה על בטחון הציבור, שמירה על הסדר הציבורי ושלטון החוק, שמירה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך, החובה המוסרית והחברתית למתן עזרה רפואית מידית לנפגע התאונה, מניעת התחמקות מאחריות.

9. **מידת הפגיעה בערכים** - מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, ומוצאת ביטויה הן בהחלטתו של הנאשם לנהוג חרף האיסור, הן החוקי והן של מעבדו, פגיעה במנוח שהביאה למותו ושיבוש מהלכי משפט שהביאו להוצאות ניכרות שהושתו על רשויות המדינה.

10. **פסיקה שהוגשה** - ב"כ הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בעמדת העונשית כמפורט להלן:

ב"כ המאשימה -

ע.פ. 1512/19 **עכאשי נ' מדינת ישראל** נדחה ערעור על עונש מאסר בן 5 שנים שנגזר על המערער

לאחר שהורשע, בהתאם להודאתו בגרימת מוות ברשלנות, הפקרה אחרי פגיעה, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח ושיבוש מהלכי משפט. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע שעונשו של המערער אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה בנסיבות העניין.

ת.פ. 27399-12-15 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' פוגרבניאק ואח'** הוטלו על הנאשמת 4 שנות מאסר לאחר שהורשעה על פי הודאתה בעבירת של גרימת מוות, הפקרה אחרי פגיעה ואי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה.

ת.פ. 35549-06-20 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נ' רימר** הושתו על הנאשם שהורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של גרם מוות ברשלנות והפקרה לאחר פגיעה 42 חודשי מאסר.

ע.פ. 7369/19 **צילה גוטפריד נ' מדינת ישראל** נדונה המערערת בבית המשפט המחוזי לאחר שהורשעה בעבירות של גרימת מוות והפקרה לאחר פגיעה, ולאחר שהודתה חלקית בביצוע העבירות ונגזרו עליה 4.5 שנות מאסר. ערעורה על גזר הדין התקבל ועונשה הועמד על 27 חודשי מאסר בעיקר בהתחשב בנסיבותיה האישיות (הכשרת כלבי שירות לאנשים עם צרכים מיוחדים, טיפול באמצעות כלבים, תרומת כלבים בהתנדבות ומצב רפואי מורכב).

רע"פ 68998-03-25 **זרדב נ' מדינת ישראל** נדונה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי שניתן בערעור על בית משפט השלום לתעבורה בגדרו הושת על המערער עונש של 22 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור חלקית והעמיד את עונשו על 17 חודשי מאסר מאחר ובית המשפט המחוזי קבע שלא ניתן הדגש הראוי באתר העבודה להיבט הבטיחותי ונוהלי הבטיחות לא חודדו באופן סדור. הבקשה נדחתה. יש לציין שמדובר בגרימת מוות ללא עבירות נלוות.

ת.פ. 13375-04-22 **מדינת ישראל נ' פריג** (מחוזי חיפה) הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה ללא רישיון רכב תקף ל - 54 חודשי מאסר. ערעורו של המערער התקבל חלקית לאחר שהמאשימה הסכימה לזיכוי מעבירת ההפקרה ועונשו הועמד על 48 חודשי מאסר.

ת.פ. 19589-02-24 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' קרין איבגי** הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעבירות של המתה בקלות דעת, הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה בשכרות ונדונה לתשע שנות מאסר.

ע"פ 1977/05 **גולה נ' מדינת ישראל** המערער נדון לאחר שהורשע בביצוע עבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה בפסילה וללא ביטוח ל - 4.5 שנות מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ 7936/13 **לוי נ' מדינת ישראל** המערער הורשע בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה ונדון ל - 3 שנות מאסר.

מתחם העונש ההולם- לאחר סקירת הפסיקה, הנני קובעת שמתחם העונש ההולם לכלל

העבירות בהן הורשע המערער נע בין 5 ל- 8 שנות מאסר.

11. **רשלנותו התורמת של זיו ז"ל כנטען על ידי ב"כ הנאשם - ב"כ הנאשם טען** לרשלנות תורמת של זיו ז"ל הבאה לידי ביטוי בדו"ח בוחן התנועה ובדו"ח הנתיחה לאחר המוות ובדו"ח החיפוש. על פי דוחות אלה, בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם, לא נקבע שזיו ז"ל נהג במהירות של 168 קמ"ש אלא נכתב "על מנת שרכב המיני קופר יהיה מחוץ לשדה הראייה של נהג השופל עליו לנהוג במהירות של 168 קמ"ש ובסיכום דו"ח הבוחן נכתב "ניתן להסיק כי התאונה נגרמה עקב התנהגות נהג השופל".

במזכר שהוגש נכתב שנמצאו ברכב חומרים החשודים כסמים וכך גם לגבי ממצאי הבדיקה הטוקסיקולוגית. , וזאת כנסיבה מקלה לאשמתו של הנאשם שיש ליתן לה ביטוי בגזירת עונשו.

ברם, בהתאם לסעיף 40. לחוק העונשין, התשל"ז-1977

(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאין סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזורי.

7349/14 בע"פ מדינת ישראל נ' פלונית נפסק:

"המשיבה העלתה טענות חדשות לעניין הנסיבות שברקע האישום נגדה, לראשונה בדברים שמסרה לשירות המבחן במסגרת התסקיר שנערך לה; ועל טענות אלה היא חזרה גם בפני בית משפט קמא, משניתנה לה הזדמנות לומר את דברה טרם שייגזר דינה. כפי שהוברר לעיל, דרך המלך להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה של

הסדר טיעון היא הכללתן בהסכמה בכתב האישום המתוקן; ולחלופין הגשת בקשה לערכאה הדיונית מכוח סעיף 40(ב)(2) לחוק, להבאת ראיות חדשות בשלב ודוק: הגם שבית משפט קמא מצא כי יש מקום לייחס משקל מכריע בגזר הדין לטענות המשיבה בדבר היותה קורבן למעשי אונס וכפייה מינית (הן מצד בן משפחתה בעבר והן מצד בעלה במהלך נישואיהם) - המדובר בטענות בלבד, שלא הונחה להן תשתית עובדתית וראייתית, לא בכתב האישום ולא במסגרת הטיעונים לעונש. המשיבה לא ביקשה, וממילא לא ניתנה לה רשות להביא ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש (השוו ע"פ 6802/14, בפסקאות 8-9); ומשכך טענותיה אף לא עברו את שבט ביקורתה של המערערת במסגרת חקירה נגדית.

זאת ועוד. גם אילו פנתה המשיבה בשלב הטיעונים לעונש לערכאה הדיונית בבקשה להבאת ראיות הקשורות בנסיבות ביצוע העבירה, דינה של הבקשה היה להידחות. כך, מפאת אי התקיימותם של אף אחד משני התנאים המהותיים הקבועים בסיפא לסעיף 40(ב)(2) לחוק, והם: היעדר אפשרות לטעון בנוגע לנסיבות בשלב בירור האשמה, וחשש לעיוות דין. ככלל, לא מן הנמנע כי קורבן אונס העומדת לדין בגין חבלה במי שנטען כי פגע בה, תתקשה לפרט את הנסיבות לביצוע העבירה - אפילו במסגרת ההליך הפלילי נגדה ולצורך הגנתה שלה; ואולם נראה כי לא זה המצב בענייננו. בעת תיקון כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון, הוספו לו בהסכמה פרטים בדבר יחסיהם המעורערים של בני הזוג שברקע העבירה - תוך התייחסות מפורשת לכך שהרקע לכך הוא מיני ושהמשיבה סירבה לקיים יחסי מין עם בעלה. ודוק: אין חולק כי מידע זה הובא מטעמה של המשיבה. בנסיבות אלה, ובהעדר הסבר אחר מצידה, ההנחה היא שלא היתה מניעה מצידה של המשיבה לטעון כבר בעת תיקון כתב האישום את אותן הטענות שהיא העלתה נגד בעלה רק בשלב הטיעונים לעונש (השוו לעניין חנונה, פסקה 55; עניין ח'טיב, פסקה 28; ע"פ 6802/14, פסקה 9).

הנאשם אינו עומד באף אחד מתנאי סעיף זה. הראיות סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה ובעניין זה יוער שהנאשם טען לאורך כל המשפט שאינו חולק ואינו תוקף את מנגנון התרחשות התאונה ולא העלה כל טענה הנוגעת להתנהלותו של זיו ז"ל.

לא הוגשה בקשה להביא ראיות נוספות המהוות לטענת ב"כ הנאשם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

על מנת שבית המשפט יקבל ראיה כזו יש להוכיחה ברמה הנדרשת במשפט

לא הוכח על ידי ההגנה.

מאחר והנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום בטענה שונה בתכלית השינוי ולפיה לא נכח במקום בעת התאונה, הרי שלא עלתה טענה, ודאי לא התבררה או הוכחה, שהנאשם נהג במהירות הנטענת, שנמצאו סמים ברכבו ושאריות סם בדמו.

12. מיקומו של הנאשם במתחם הענישה-

הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום ואכן זו זכותו. יחד עם זאת משמעות הדבר שהנאשם אינו זכאי להנות מהזכות הניתנת למי שבחר ליטול אחריות ולהודות בביצוע העבירות.

הנאשם אף לא עבר כל הליך שיקומי שיש בו כדי להקל בעונשו.

לזכותו של הנאשם תיזקף היותו תושב שטחים על כל המשתמע מכך לרבות העדר אפשרות בעת הנוכחית של בני משפחתו לבקרו.

מאידך, בית המשפט, כמפורט מעלה, מצווה לתת ידו למלחמה בתאונות הדרכים על ידי החמרה בענישה כפי שנפסק בע"פ 1920/14 **מדינת ישראל נ' נח אבירם הנ"ל** וכפי שנפסק בע"פ 2250/24 **מדינת ישראל נ' מוגרבי** במסגרתו החמיר בית המשפט העליון בעונשו של מי שפגע באחר תוך ביצוע עבירה של סיכון חיי אדם והפקרת הנפגע, מ- 32 חודשי מאסר ל- 4.5 שנות מאסר ומבלי למצות את הדין עם המשיב תוך שציין :

" חומרת עבירת ההפקרה לאחר פגיעה נעוצה בכך שהנהג הפוגע רומס חובה מוסרית בסיסית המוטלת על נוהג רכב המעורב בתאונה, להושיט יד לאדם אשר נפגע בעקבותיה. זאת, בייחוד כאשר הנהג הפוגע נס מהמקום במטרה להתחמק מאחריות לתאונה, בעוד שהנפגע נותר שרוע על הכביש (רע"פ 2720/22 פלוגית נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [נבו] (3.5.2022)). בשנת 2011 המחוקק ביקש לבטא מפורשות את חומרת העבירה, וביתר שאת במקרים שבהם המפקיר היה מודע, בכוח או בפועל, לכך שבתאונה נהרג אדם או שנגרמה לו חבלה חמורה, ועל כן הוחמר העונש המרבי בגין הפקרה לפי סעיף 64א(ג) מ-9 ל-14 שנות מאסר בפועל (ע"פ 1964/20 אספה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 [נבו] (12.8.2020)). במקרה שלפנינו, לאחר שהמשיב פגע ב-י', לא נותר ספק בליבו ביחס לטיב הפגיעה בנפגע העבירה, ובכל זאת המשיב העדיף שלא להזעיק כוחות הצלה אלא לנסות ולהימלט מאימת הדין, ומכאן החומרה היתרה שבמעשיו. התנהלותו זו של המשיב - ראויה לכל גנאי".

לאור האמור ובהעדר נסיבות אישיות חריגות, ימוקם עונשו של הנאשם מעל חלקו התחתון של מתחם הענישה.

13. לאור האמור הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו 10.9.23.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה של הפקרה לאחר פגיעה.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור שנתיים מיום שחרורו ממאסר עבירה מהעבירות בהן הורשע למעט עבירת ההפקרה בגינה הושתו 12 חודשי מאסר על תנאי.

ד. קנס בסך 30,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו.

ה. פיצוי בסך 100,000 ₪ למשפחת המנוח.

ו. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 15 שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשפ"ה, 08 יולי 2025, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אסף חרלופסקי, הנאשם וב"כ עו"ד אסף טל.